12e JAARGANG 05/26
www.volgMij.nl

Volg Mij!

Tijdschrift voor geloofsopbouw

Themanummer: Dienst

Elk puzzelstukje maakt deel uit van het geheel

De grootte maakt niet uit.

Een dag uit het leven van de Heere Jezus

Een voorbeeld voor (jonge) dienaren.

Samen de Heere dienen

Wat verbindt, of scheidt, een dienaar van de Heere?

Colofon

Uitgever:
Stichting Uit het Woord der Waarheid
Postbus 260, 7120 AG Aalten (Nederland)
Tel. 0543 - 47 17 46
www.uhwdw.nl / www.debijbelvoorjou.nl
E-mail: bestel@uhwdw.nl

Redactie:
E-mail: volgmij@christelijkjeugdwerk.nl
Internet: www.volgMij.nl

Alle aanvragen om het blad te ontvangen, graag per mail richten aan de uitgever. Geef (met hun toestemming) graag ook anderen op voor het ontvangen van dit blad.

Volg Mij! verschijnt acht keer per jaar. Er wordt geen factuur verzonden. Graag jaarlijks vóór 10 januari een gift overmaken (o.v.v. 'gift Volg Mij'), zodat we weten dat je het blad wilt blijven ontvangen, of mail naar info@uhwdw.nl als je het blad graag blijft ontvangen maar het financieel niet kunt steunen.

Giften om dit werk mogelijk te maken kunnen worden overgemaakt naar: NL56 INGB 0000 7236 02 t.n.v. Stg Uit het Woord der Waarheid (ANBI).

Ter indicatie: de kostprijs voor 8 nummers per jaar bedraagt ongeveer €21,- (buiten Nederland is het wezenlijk hoger).

Lay-out
Tabitha van den Berg, Lydia Luimes

Copyright afbeeldingen:
© AdobeStock © Pixabay
© Pexels © ChatGPT

Hallo allemaal,

Misschien denk je bij het woord 'dienst' al snel aan iets groots: preken, evangeliseren of iets doen wat door veel mensen gezien wordt. Maar dienst voor de Heere ziet er vaak heel anders uit. In dit nummer ontdekken we dat ook kleine, onopvallende dingen voor Hem waardevol zijn.

De Bijbel laat ons veel gelovigen zien die trouw dienden, terwijl hun werk nauwelijks opviel. Denk aan Ananias, Tabitha, Lydia, Epafras en vele anderen. Hun voorbeelden laten zien dat iedere gelovige een taak heeft. Het gaat daarbij niet om de grootte van onze dienst, maar om onze trouw en de liefde waarmee we haar doen.

Maar boven alles mogen we kijken naar de Heere Jezus. Hij is de volmaakte Dienaar. Als we Hem willen dienen, moeten we eerst bij Hem zijn en van Hem leren (Mark 3:14). Als we dan een dag meegaan in de dienst van de Heere Jezus, dan zien we hoe Zijn hele leven in het teken stond van het dienen. Dat deed Hij in volmaaktheid, in trouw en uit pure goddelijke liefde. Hij ging in Zijn dienst zelfs zover dat Hij uiteindelijk Zichzelf gaf 'als een losprijs voor allen' (1Tim. 2:6).

Misschien ontdek je tijdens het lezen een taak die de Heere ook aan jou heeft toevertrouwd. Ben je bereid Hem daarin trouw te dienen?

Hartelijke groeten,

Murat Tüzün

Dienst voor de Heere - grondgedachten 4

Elk puzzelstukje maakt deel uit van het geheel 8

Een dag uit het leven van de Heere Jezus 13

'Uit alle volken, stammen en talen' - Marubo 18

Actueel 20
Puzzel 22

Samen de Heere dienen 23

Gemeenschap met Christenen-gespreksstof 29

BASICS

Dienst voor de Heere – Grondgedachten

Voor eeuwig gered te zijn, is een grote genade. Hoe meer we daaraan denken, hoe dankbaarder we onze God zijn. En hoewel we voor onze redding nooit een tegenprestatie kunnen leveren, laat die genade ons nooit werkeloos. In tegendeel – Genade brengt ons ertoe de Heere met overgave te dienen. Maar waarop moeten we daarbij letten? Laten we eens naar de volgende zeven punten kijken:

1. Jezus is onze Heere.

De Zoon van God is Mens geworden en heeft ons verlost – verlost van de slavernij van de zonde. Onze verlangens en ons eigenbelang beheersten ons leven vóór de bekering. Maar nu zijn we vrij – vrij om de wil van de Heere te doen. Hem volgen we en Hem dienen we. Hij heeft ons aangenomen, daarom willen we Hem welgevallig zijn (2 Tim. 2:4). Hij is onze Opdrachtgever. Daarom vragen we met het oog op een taak steeds weer aan Hem wat Hij voor ons heeft weggelegd. Want de Heere wil dat Zijn opdrachten uitgevoerd worden. We moeten ook onze blik op andere gelovigen richten, want de Heere wil ook hen gebruiken. Belangrijk is dat wij ons inzetten voor het werk van de Heere – en niet voor onze eigen zaak.

‘Wees vurig van geest.
Dien de Heere’
(Rom. 12:11)

2. Gemeenschap met de Heere

Uitgangspunt bij iedere taak die we voor de Heere doen, moet de gemeenschap met Hem zijn. Toen de Heere destijds Zijn discipelen uitkoos, stelde Hij er twaalf aan ‘om bij Hem te zijn…’ (Mark. 3:14). Bij Hem zijn – dat betekent voor ons:

- bewust met en voor de Heere leven;
- het Woord van God grondig en aandachtig lezen;
- door het gebed met Hem spreken.

Zo leren we onze Heere kennen en worden we voor onze taak toegerust. Nederigheid en zachtmoedigheid bijvoorbeeld leren we alleen van Hem. Ze behoren tot de basisvoorwaarden om voor anderen tot zegen te zijn.

‘Zo waar de HEERE leeft,
… voor Wiens aangezicht ik sta’
(1 Kon. 17:1)

3. Liefde voor de Heere

De Heere had een grote opdracht voor Zijn discipel Petrus. Hij moest de kudde van God weiden en hoeden. Met name ook de jonge gelovigen, de lammeren, gaan de Heere ter harte. Daarom luidde de eerste opdracht voor Petrus: ‘Weid Mijn lammeren!’ Een mooie taak – ook vandaag. Maar kan iedereen die verrichten? Een voorwaarde voor een herder is natuurlijk dat hij een hart voor zijn schapen heeft; hij stelt belang in hun welzijn en zet zich voor hen in. Maar er is nog meer nodig – en dat geldt uiteindelijk voor iedereen die de Heere wil dienen. Het gaat om de vraag die de Heere aan Petrus stelde: ‘Houdt u van Mij?’, of: ‘Heb jij Mij lief?’ Onze liefde voor de Heere Jezus is de basis voor onze liefde voor de Zijnen.

‘Heere, U weet alle dingen,
U weet dat ik van U houd’
(Joh. 21:17)

4. Uitoefening van genadegaven

Zoals in het menselijke lichaam elk orgaan zijn functie heeft en het samenspel van alle organen een schitterend organisme laat zien, ‘heeft God de leden, elk van

hen afzonderlijk, in het lichaam een plaats gegeven, zoals Hij gewild heeft' (1 Kor. 12:18). Zo verschillend als de afzonderlijke gelovigen zijn die het geestelijk lichaam – de gemeente – vormen, zo verschillend zijn ook hun talenten en hun taken. Nooit zal de Heere ons een opdracht geven waarvoor we niet geschikt zijn. Elke gelovige geeft Hij een genadegave, om het werk te doen dat Hij voor ieder afzonderlijk bestemd heeft: 'Laat ieder de anderen dienen met de genadegave zoals hij die ontvangen heeft, als goede beheerders van de veelsoortige genade van God' (1 Petr. 4:10).

Iedere gelovige heeft dus een eigen bekwaamheid of een geestelijke kracht ontvangen, waarmee hij anderen dienen kan. Belangrijk is dat deze genadegave wordt ingezet; ze mag niet verwaarloosd worden (vgl. 1 Tim. 4:14). Anders hebben de andere gelovigen daaronder te lijden – zoals wanneer in het menselijk lichaam een orgaan uitvalt.

Wat een zegen dat God veelsoortige genade uitdeelt: de genadegaven zijn overvloedig en in allerlei vormen voorhanden. De ontvangen genadegave moet goed beheerd worden, zodat ze aan velen ten goede komt. Hoe meer dat het geval is, hoe meer dank en lof gebracht zal worden aan de Gever van alle goede gaven.

'Daarom, aangezien wij deze bediening hebben naar de barmhartigheid die ons bewezen is'
(2 Kor. 4:1)

5. Liefde voor de gelovigen

Wie weinig gaven heeft, loopt het gevaar zijn 'talent' te begraven. Hij zou kunnen denken dat het niet de moeite waard is ermee aan de slag te gaan, omdat de Heere anderen veel meer heeft toevertrouwd. Wie veel 'talenten' heeft, loopt het gevaar trots te worden en vooral zichzelf te willen presenteren. Voor beide gevaren worden we bewaard als ons denken en handelen ontspringt uit de liefde. Want 'de liefde … doet niet gewichtig' en 'zij zoekt niet haar eigen belang' (1 Kor. 13:4-5). De liefde reguleert onze dienst voor de Heere. Dat is juist de reden waarom 'het Hooglied van de liefde' (1 Kor. 13) tussen twee hoofdstukken staat die enerzijds de genadegaven (1 Kor. 12) en anderzijds de uitoefening van de genadegaven (1 Kor. 14) beschrijven.

Wie 1 Korinthe 13 leest, stelt snel vast dat de liefde niet als een goed gevoel tegenover anderen gedefinieerd wordt. Nee, de liefde is een activiteit, die het wezen van God laat zien: 'God is liefde' (1 Joh. 4:8). Als Zijn liefde in mensen werkzaam wordt, brengt ze geweldige uitkomsten voort: een harmonisch samenzijn van de gelovigen, de opbouw van de gemeente en de verheerlijking van God.

'Jaag de liefde na'
(1 Kor. 14:1)

6. Met volharding dienen – trouw zijn

Of iemand werkelijk de Heere dient, blijkt niet uit successen die hij mogelijk kan

aantonen. Noch het aantal bekeringen, noch zijn inzet zijn beslissend. Trouw en volharding worden gevraagd, ook als we de wind tegen hebben. Toen men destijds de roeping en de dienst van de apostel Paulus in Korinthe in twijfel trok, verdedigde Paulus zich niet met zijn successen. Natuurlijk had hij talloze mensen tot geloof gebracht. En de 'buitengewone krachten' die God door de handen van hem deed (vgl. Hand. 19:11-12), lieten er geen twijfel over bestaan dat Paulus een begenadigde dienstknecht van God was. Maar wat zegt Paulus? 'Maar in alles bewijzen wij onszelf als dienaars van God, in veel volharding: in verdrukkingen, in noden, in benauwdheden …' (2 Kor. 6:4).

Volharding en trouw in de dienst voor de Heere zeggen meer over een dienstknecht dan zijn successen. Want alleen consequente overgave stelt de gelovige ertoe in staat met volharding te dienen – zelfs als waardering van medegelovigen ontbreekt en er tegenwind ervaren wordt.

'En verder wordt van de beheerders verlangd
dat zij betrouwbaar blijken te zijn'
(1 Kor. 4:2)

7. Aan God alleen de eer

God eist alle eer voor Zichzelf op – en ze komt alleen Hem natuurlijk toe, 'Want van U is alles' (1 Kron. 29:14). Hierover zegt de apostel Petrus: '… dan als iemand die dient uit kracht die God schenkt; zodat God in alles verheerlijkt wordt door Jezus Christus' (1 Petr. 4:11). Wij zijn allemaal min of meer geneigd in eigen kracht te werken en dus ook voor eigen eer. Leven en dienen we daarentegen in de kracht van God, dan wordt God verheerlijkt. En dat alleen telt!

'Maar wie roemt, laat hij roemen in de Heere' (2 Kor. 10:17)

Hartmut Mohnke

Laat ieder de anderen dienen met de genadegave zoals hij die ontvangen heeft, als goede beheerders van de veelsoortige genade van God.

1 Petrus 4:10

Elk puzzelstukje maakt deel uit van het geheel.

> *Wie meent dat het werken in de dienst van de Heere Jezus altijd voor iedereen zichtbaar is, vergist zich. Het tegendeel is het geval. Het meeste werk voor Christus vindt op de achtergrond plaats. Of het zijn taken waar misschien nauwelijks iemand op let.*

Wie in de Bijbel op zoek gaat naar de meer 'eenvoudige' werkzaamheden of vormen van hulpverlening die gelovigen verricht hebben, zal met verwondering vaststellen hoeveel van deze taken God in Zijn Woord heeft laten opschrijven. Het zijn niet alleen de bijzondere opdrachten van de grote dienstknechten van de Heere - zoals de apostelen Petrus, Paulus en Johannes - waarvan de Bijbel melding maakt. Veel andere werkzaamheden van trouwe Christenen worden soms bijna terloops genoemd. Maar wie er een beetje scherper naar kijkt, zal merken hoe waardevol en absoluut noodzakelijk deze 'puzzelstukjes' zijn om 'de puzzel' compleet te maken. In dienst van de Heere Jezus doet ook de eenvoudigste taak ertoe. Als dat onopvallende werk niet zou gebeuren, zou bijvoorbeeld de openlijke dienst van Paulus niet op die manier mogelijk zijn geweest.

We willen een korte zoektocht door het Nieuwe Testament ondernemen en enkele van deze 'kleinere' taken bekijken.

Handelingen 6:1-6: zeven broeders kregen de taak te **zorgen voor de weduwen**. Dat ook aan Stefanus, een man 'vol van de Heilige Geest', die bovendien de gave had te prediken (Hand. 7), deze taak werd opgedragen, toont aan dat dit geen onbelangrijk werk was. De dienst van de zeven broeders voorkwam een scheuring in de nog jonge gemeente.

Handelingen 9:10-19: Ananias verscheen als **boodschapper** ten tonele. We lezen alleen in dit gedeelte van hem. Maar hoe verstrekkend en belangrijk was de taak die hij volbracht voor het zegenrijke werk van de apostel Paulus later! Trouw heeft Ananias zijn opdracht, ondanks zijn aanvankelijke bedenkingen, uitgevoerd. De woorden waarmee Ananias hem begroette - 'Saul, broeder'- zullen voor Paulus zeker een bemoediging zijn geweest (Hand. 9:17).

Handelingen 9:36 e.v.: Tabitha was een grote **praktische hulp** onder de gelovigen en met name voor de behoeftige weduwen. Ze was 'overvloedig in goede werken' en zette haar handvaardigheid in voor de dienst aan (de gemeente van) de Heere. Voor de Heere Jezus was haar dienst van zo'n grote waarde dat Hij haar uit de dood liet opwekken.

Handelingen 16:14,15: Lydia toonde ware Christelijke **gastvrijheid**. Het was de eerste vrucht van haar bekering, ze was direct tot dienen bereid.

Handelingen 18:24-28: het echtpaar Aquila en Priscilla diende in het **persoonlijk onderricht van gelovigen**. Zij namen Apollos met zich mee en legden hem 'de weg van God' nauwkeuriger uit. Hem ontbrak nog de kennis van de opstanding en de verheerlijking van de Heere Jezus aan de rechterhand van God. Hoogstwaarschijnlijk leerden ze hem ook van het verband tussen de verheerlijkte Christus en de gemeente.

Handelingen 28:15: de broeders uit Rome **kwamen Paulus tegemoet** waardoor hij moed vatte voor de onzekere tijd die hem in de gevangenschap te Rome te wachten stond. Hoe waardevol dit was, laat de reactie van Paulus zien: toen hij de broeders zag, 'dankte hij God en vatte hij moed'.

Romeinen 16:1,2: Febe verleende aan velen **bijstand**, ook aan de apostel Paulus. Ze was een **dienares** van de gemeente in Kenchreeën (Rom. 16:1). Hoe zou ze toch aan deze titel zijn gekomen? We weten het niet, maar het is een geweldig getuigenis! Zou men dat ook van jou en mij kunnen zeggen, dat wij dienaren en dienaressen van de gemeente zijn?

Romeinen 16:3,4: Aquila en Priscilla hebben voor Paulus **'hun hals gewaagd'**. Hoe wordt niet gezegd. Maar kennelijk hadden ze werkelijk hun leven voor hem op het spel gezet. Daarmee droegen ze er zorg voor dat Paulus zijn opdrachten verder kon uitvoeren. Zelfs alle gemeenten van de heidenen hadden ervan gehoord en waren er dankbaar voor. Het moet dus een tamelijk groot gevaar geweest zijn waarin zij zich uit liefde voor hun broeder Paulus begeven hadden.

Romeinen 16:5; 1 Korinthe 16:19: Aquila en Priscilla stelden hun huis open voor de gelovigen. Ze hadden ook de **gemeente opgenomen**. De samenkomsten vonden in hun huis plaats. Bovendien waren ze ook gastvrij zoals we ook reeds zagen bij hun opname van de apostel Paulus.

Romeinen 16:6, 12: Maria, Tryfena, Tryfosa en Persis hebben in dienst van de Heere gewerkt. Wat ze precies gedaan hebben, vertelt Gods Woord niet, maar deze zusters zijn vanwege hun diensten voor altijd in Gods Woord opgetekend. Van hen wordt zelfs gezegd dat ze zich **veel moeite getroost hebben in de Heere**.

Romeinen 16:22: Tertius was de **schrijver** van de apostel Paulus. Hij schreef op wat Paulus hem dicteerde. Ook dat was een belangrijke taak die uiterste zorgvuldigheid vereiste, want hij schreef door God geïnspireerde woorden op! Zijn dienst is bovendien tot op vandaag zichtbaar, omdat we de brieven van Paulus nog steeds hebben.

Romeinen 16:23: Ook Gajus, de **'gastheer van Paulus en van de hele gemeente'** liet de samenkomsten van de gelovigen bij hem thuis plaatsvinden. Deze dienst zal ongetwijfeld tot zegen van zijn hele gezin geweest zijn. En: de Heere Jezus Zelf kwam in dit huis, want waar twee of drie in Zijn naam bijeenkomen is Hij in het midden (Matth. 18:20).

1 Korinthe 16:15: Stefanas en zijn huis hadden zichzelf **beschikbaar gesteld ten dienste van de heiligen**. Dat wil niet alleen zeggen dat ze bereid waren te dienen, maar dat ze zichzelf ertoe verplicht hadden de gelovigen daadwerkelijk te dienen. Ook hier lezen we niet waaruit hun dienst bestond, misschien waren ze opzieners, misschien ook stonden ze de gelovigen met raad en daad terzijde.

Efeze 6:21-22 en Kolossenzen 4:7-8: Tychikus gaf belangrijke informatie in het werk van de Heere door. Hij was een **trouwe informant** voor Paulus. Betrouwbare informatie is in het werk van de Heere erg belangrijk en onmisbaar. Tychikus moet tevens geestelijk inzicht gehad hebben om de omstandigheden waarover hij verslag deed juist te kunnen inschatten. Paulus kon op zijn oordeel vertrouwen. Een man van het 'tweede plan' - maar wat was zijn dienst belangrijk!

Filippenzen 2:25: Epafroditus was een dienaar die Paulus **voorzag in wat hij nodig had**. Hij had Paulus een gift van de Filippenzen overgebracht (vgl. Fil. 4:18) en daarmee voorzien in de behoeften van Paulus.

Kolossenzen 4:7-11: Tychikus was niet alleen een goede informant, maar ook een **trooster**. Ook Aristarchus, Markus en Justus waren voor Paulus tot troost geweest. Troosten is ook een belangrijke taak in de dienst van de Heere!

Kolossenzen 4:12: Epafras oefende zijn dienst in het bijzonder op zijn knieën uit: hij streed in zijn gebeden altijd voor de Kolossenzen. Het gebed is beslist een van de belangrijkste taken in het werk van de Heere. Juist het gebed vindt geheel in het verborgene plaats (vgl. Matth. 6:6). Zonder gebed gaat het niet, en deze dienst heeft iedereen … hoe vaak worden we niet tot gebed opgeroepen!

Kolossenzen 4:15: Nymfas is opnieuw iemand die de **gemeente in zijn huis** herbergde. Kennelijk kwamen de gelovigen destijds heel vaak in de huizen van vrijgevige gastheren samen.

2 Timotheüs 1:16-18: Onesiforus getroostte zich alle moeite om Paulus in de grote stad Rome te zoeken. Toen hij hem gevonden had, **bezocht en bemoedigde** hij hem vaak in de gevangenis.

Titus 3:13: Titus moest Zenas en Apollos zorgvuldig voor de reis uitgeleide doen, zodat het hen aan niets ontbrak. Te zorgen voor de behoeften van de reizende dienaren en dienaressen van de Heere, is geen geringe zaak.

Zonder deze hulp zou hun werk niet mogelijk geweest zijn. Ook Gajus in 3 Johannes 1:1, 5-6 moest de broeders en de vreemdelingen **'op een voor God waardige manier' 'verder op weg helpen'.**

Filemon 1:5,7: Filemon werd gekenmerkt door de **liefde voor alle heiligen** en was anderen daardoor tot **verkwikking** geweest.

Filemon 1:22: Paulus vraagt Filemon een **plaats voor hem te bereiden** waar hij kon verblijven. We kunnen er zeker van zijn dat Filemon dit verzoek heel graag ingewilligd heeft. Trouwens ook Filemon had de **gemeente in zijn huis opgenomen** (Filem. 1:2), wat zijn gastvrijheid aantoont.

Jakobus 1:27: Jakobus leert ons wat een zuivere en onbevlekte godsdienst voor God en de Vader is: **weduwen en wezen bezoeken** in hun verdrukking. Ook dat is een taak die meer in het verborgene wordt gedaan en vaak moeite kost. Zijn wij echter bereid die te doen?

Daarmee willen we onze korte reis door het Nieuwe Testament beëindigen. Misschien verwonderen we ons erover van hoeveel diensten 'van de tweede categorie' de Heilige Geest melding maakt. We zien dat niet alleen de dienaren die al hun tijd aan de dienst van de Heere besteden belangrijk zijn. Nee, de meesten van de genoemde gelovigen hadden een heel normaal beroep die ze naast de dienst voor de Heere bleven uitoefenen: ze waren rentmeesters van de stad (Rom. 16:23), wetgeleerden (Tit. 3:13), tentenmakers (Hand. 18:3) of landbouwers (zoals Filemon waarschijnlijk).

Bereid om kleine dingen te doen?

‘Want God is niet onrechtvaardig dat Hij uw werk zou vergeten en de liefdevolle inspanning die u Zijn Naam bewezen hebt, doordat u de heiligen gediend hebt en nog dient’

Hebreeën 6:10

De vraag is of wij bereid zijn kleinere taken te verrichten. De dingen te doen die niemand ziet, maar die wel moeten gebeuren. Paulus vermaant de Romeinen: ‘Streef niet naar de hoge dingen, maar houd u bij de nederige’ (Rom. 12:16).

Het werk voor de Heere Jezus is heel veelsoortig. Het grootste deel van de taken vindt waarschijnlijk op de achtergrond plaats. Of het nu de moeder is die er 24/7 voor de kinderen is en ze tot de Heere Jezus leidt. Of de loodgieter, timmerman, bank- of kantoormedewerker, buitendienstmedewerker of de directeur van een onderneming: laten we ervan uitgaan dat deze gelovigen naast hun aardse beroep hun plaats in het werk van de Heere innemen en hun dienst voor de Heere Jezus trouw verrichten. Want: ‘En alles wat u doet, doe dat van harte, als voor de Heere en niet voor mensen’ (Kol. 3:23).

Het komt niet op de omvang van onze dienst aan, maar op de trouw, waarmee we onze taken voor de Heere Jezus uitvoeren. Iedereen kan en moet de Heere Jezus dienen en in onze ogen mag geen taak ‘te klein’ zijn om voor Hem te doen.

Henning Brockhaus

Een dag uit het leven van de Heere Jezus

'Want ook de Zoon des mensen is niet gekomen om gediend te worden, maar om te dienen, en Zijn ziel te geven als losprijs voor velen' (Mark. 10:45), dat zegt de Heere Jezus tegen Zijn discipelen. Het was Zijn levensprogramma als de mens Christus Jezus – en gelijktijdig als de Zoon van God (Mark. 1:1)

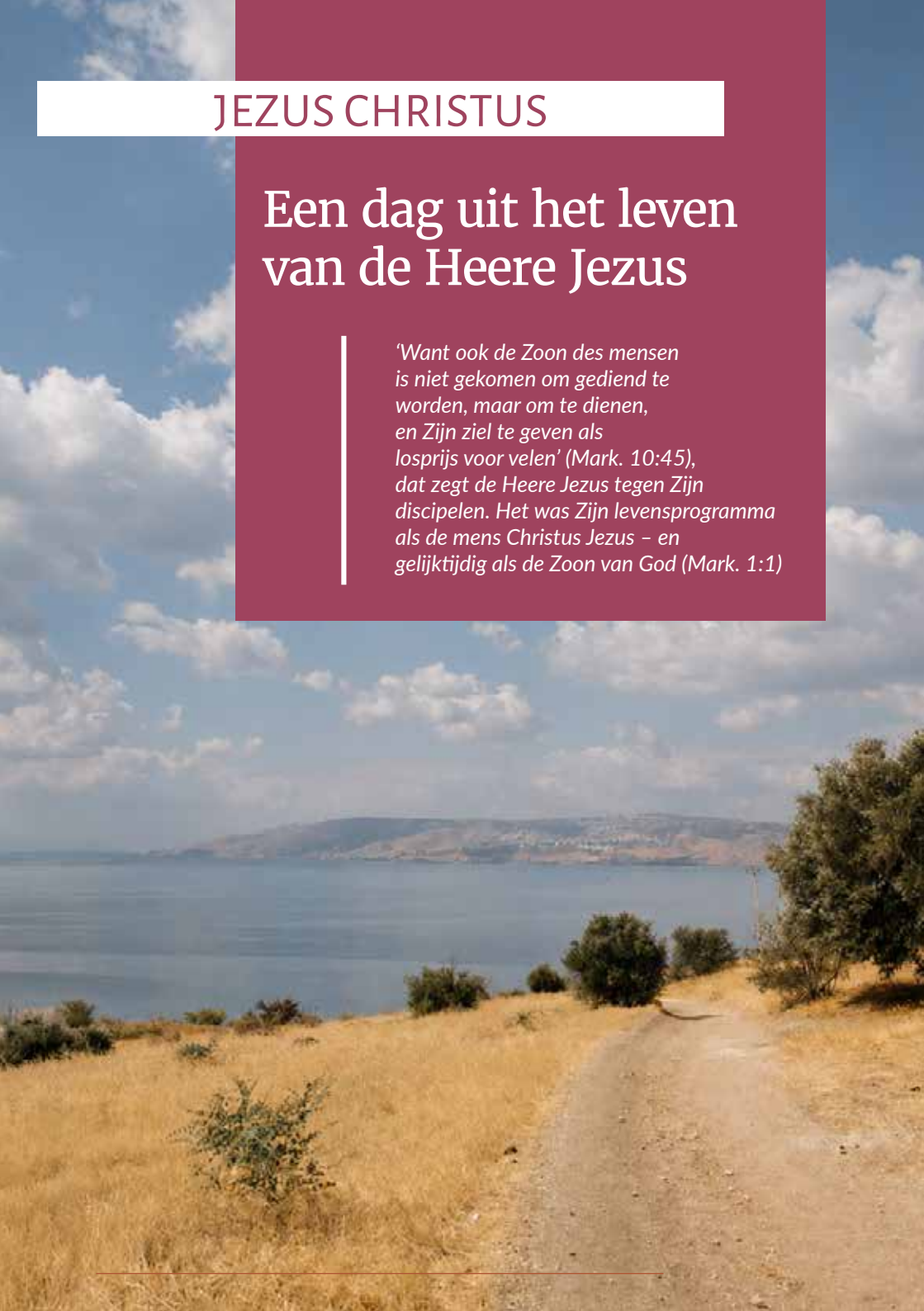

De beide kanten van de Heere Jezus, Zoon van God én Dienaar in één en dezelfde Persoon kunnen we met ons beperkte denkvermogen niet bevatten. Het hoort bij het wonder van de vernedering en menswording van de Zoon van God, onze Redder en Heere.

Heel Zijn leven stond in het teken van dienen; dienen in volkomenheid. Volkomenheid in de manier waarop Hij diende, in de motivatie van Zijn dienen, in Zijn trouw, Zijn onvermoeibaarheid en onbaatzuchtigheid. 'En om Zijn ziel te geven' – dat was het hoogtepunt van Zijn dienst, voor God en mensen. In het Evangelie naar Markus vinden we vanaf het eerste hoofdstuk de beschrijving van deze unieke Dienaar en Zijn werk.

Na een nogal korte introductie met de vermelding van de voorloper Johannes de Doper, de doop van de Heere Jezus en de stem uit de hemel 'U bent Mijn geliefde Zoon, in Wie Ik Mijn welbehagen heb!', beschrijft Markus in enkele woorden het begin en de belangrijkste inhoud van de dienst van de Heere Jezus: de prediking van het Evangelie van het Koninkrijk van God – te beginnen in Galilea. Daar aan het meer van Galilea, zo vertelt Markus - zag de Heere Jezus twee broers, vissers, die hun net in de zee wierpen. Kort daarop zag Hij twee andere broers die hun netten aan het herstellen waren. IJverige mensen, bezig met nuttig werk. Maar de Heere onderbrak hun werk met de oproep achter Hem aan te komen en Hem te volgen. Hij had een ander werk voor hen dat ook ijver vereiste. Ze moesten vissers van mensen worden. Natuurlijk kende Hij ze en kennelijk kenden zij Hem ook al - in andere Evangeliën lezen we van eerdere ontmoetingen. In ieder geval gaven ze zonder aarzelen gehoor aan Zijn oproep. Ze moeten dienaren worden, Hem in Zijn dienst kunnen observeren, van Hem leren en zich steeds meer van Zijn innerlijke gevoelens gewaarworden. Alleen zo kunnen ze dienaren naar Zijn bedoeling worden. Toen de Heere later de twaalf discipelen in Zijn dienst aanstelde, was dat met de bedoeling 'om bij Hem te zijn en om hen uit te zenden' (Mark. 3:14). Het gaat er in de eerste plaats om 'bij Hem te zijn'.

Dienst onder Goddelijk gezag

Een nieuwe dag begint, een sabbat. De Heere gaat met de vier mannen, Simon, Andreas, Jakobus en Johannes in Kapernaüm naar de synagoge. Het gaat Hem erom het Woord van God te lezen en te onderwijzen, d.w.z. het met gezag uit te leggen. Niemand kan dat zoals Hij, dat merken alle luisteraars - het verschil met het onderwijs van de schriftgeleerden is overduidelijk. Plotseling klinkt er een hevig geschreeuw. Een mens met een onreine geest valt de Heere frontaal aan; deze onreine geest weet Wie er voor hem staat en vreest het het oordeel dat over hem zal komen. Hieruit blijkt: waar de Geest van God werkt en spreekt, daar roert zich ook de vijand, satan, om het werk van God in het hart te verstoren en te vernietigen. De Zoon van God drijft de onreine geest uit deze arme man, Hij bevrijdt hem van de kwellende heerschappij en de voortdurende pijniging. Enerzijds toont de Heere Zijn

macht over satan en zijn demonen, anderzijds toont Hij Zijn ontferming over de door de demon beheerste en geplaagde mens.

Het gebeuren doet de bezoekers van de synagoge, die eerst het onderwijs van de Heere gehoord hadden, versteld staan – 'en zij waren allen verbaasd'. Ze moeten erkennen dat deze leer van de Heere, die nieuw voor hen is, verbonden is aan Zijn volmacht om de onreine geest te gebieden – want deze gehoorzaamde Hem.

Liefdevolle dienst aan iedere ziel afzonderlijk

Direct daarna verlaat de Heere met Zijn vier begeleiders de synagoge om naar het huis van Simon en Andreas te gaan. Normaal gesproken was dit huis een plek om uit te rusten, maar nee, Hij wordt direct in beslag genomen. 'De schoonmoeder van Simon had hoge koorts en ze vroegen Hem om hulp voor haar'. Is Hij misschien juist daarom het huis van Simon binnengegaan? Hij weet immers alles van tevoren. En ze zal inderdaad hulp nodig hebben gehad, zo'n hoge koorts (vgl. Luk. 4:38) was in die tijd ernstig en kon zelfs levensgevaarlijk zijn. De Heere gaat op het verzoek in. De Bijbeltekst vermeldt heel kort wat de Heere doet: Hij gaat naar haar toe - zo laat Hij haar merken dat Hij Zich om haar bekommert. Hij pakt haar hand - vanuit Zijn hartelijke liefde en ontferming. En Hij richt haar op - zo mag ze Zijn kracht ervaren. Daar staat ze en de koorts is verdwenen. Ze is weer sterk en gezond en in staat om de Heere en Zijn discipelen te dienen.
Vanuit het standpunt van de natuurlijke mens bekeken, is dit een wonder van de Heere, Die de noden en behoeften ziet en in liefde handelt. Maar als we verder kijken, zien we dat dit een nog veel groter wonder is dan het lijkt, als we bedenken dat de koorts symbool staat voor de zonde, die de mens krachteloos en rusteloos maakt – onbekwaam om God te dienen. Dat geldt voor de mens in het algemeen, maar ook voor de gelovige die in de tentakels van de wereld verstrikt is geraakt.

Geduldige 'dienstvaardigheid' voor alle zieken en hulpbehoevenden

De sabbat is bijna voorbij, de zon gaat onder. Volgens de voorschriften van de wet en de overleveringen was het de Joden vanaf dat moment toegestaan aan het werk te gaan en grotere afstanden af te leggen. Nu durven de mensen hun zieken, 'allen die er slecht aan toe waren en hen die door demonen bezeten waren bij Hem' te brengen (Mark. 1:32), over Wie in heel de omgeving van Galilea gesproken werd (Mark. 1:28). De hele stad heeft zich verzameld voor de deur. De inwoners van Kapernaüm verwachten genezing en bevrijding van onreine geesten. Het voorbeeld van de macht van de Heere in de synagoge zet hen daartoe aan. De Heere onttrekt Zich niet aan de grote nood en het leed van Zijn volk. Hij is immers gekomen 'opdat vervuld zou worden wat door de profeet Jesaja gesproken werd toen hij zei: Land Zebulon en land Naftali, gebied aan de weg naar de zee en over de Jordaan, Galilea van de volken, het volk dat in duisternis zat, heeft een groot licht gezien … is een licht opgegaan' (Matth. 4:14-16). De Heere geneest velen en

drijft de demonen bij bezetenen uit. Je zou denken dat alle mensen die er in Kapernaüm bij zijn geweest in deze door God gezonden Redder zouden geloven, maar helaas moet de Heere al snel over hen klagen en het oordeel aankondigen (Matth. 11:23). Hij kent de harten; Hij weet dat de mensen enthousiast zijn vanwege de genezingen, maar dat zij Hem niet als hun Heiland, hun Messias en Heere accepteren. Toch heeft de Heere in Zijn toewijding tijd voor ze en handelt Hij uit onvermoeibare genade.

Dienst in volkomen afhankelijkheid van God

Een slechts korte nachtrust voor de toegewijde Dienaar eindigt vóór de dag aanbreekt. Iedereen slaapt nog als Hij naar een eenzame plaats gaat; Hij trekt Zich terug om met Zijn God en Vader te spreken. In volkomen overeenstemming met Hem Die Hem gezonden heeft (zie Joh. 6:38) handelt Hij in gehoorzaamheid en trouw als de volkomen Dienaar. Wanneer de vier discipelen Hem vinden, zeggen ze: 'Iedereen zoekt U!'. Daar gaat de Heere niet op in, want Hij kent de harten van allen. In plaats daarvan roept Hij hen op: 'Laten wij naar de naburige plaatsen gaan, opdat Ik ook daar predik, want daarvoor ben Ik uitgegaan'. We zien in de Heere Jezus de volkomen gehoorzaamheid, trouw, toewijding, liefde en ontferming van de volkomen Dienaar, Die Hij is.

Vierentwintig uur van voortdurend dienen. Dat mochten de vier discipelen meemaken; ze zullen nog meer beleven – een uniek voorbeeld voor iedereen die deze wonderbaarlijke Dienaar wil volgen en dienen.

Rainer Brockhaus

BIJBEL PRAKTISCH

'Uit alle volken, stammen en talen'- Marubo

De mannen van de stam verzamelen zich om de zieke heen. Een voor een nemen ze van het bedwelmende middel om hun zinnen wat 'op gang te brengen'. Dan begint het zingen. Meestal neemt de 'kenchintxô' het voortouw. Hij is immers de medicijnmeester van de stam. Snel laten echter ook de andere mannen van zich horen. Wanneer het zingen eenmaal begint, duurt het lang voor er een eind aan komt. Een lied duurt soms wel drie kwartier! De mannen geven echter niet op; hun hele eer en waardigheid ligt in deze 'zangsessies', dus stoppen of afhaken is geen optie.

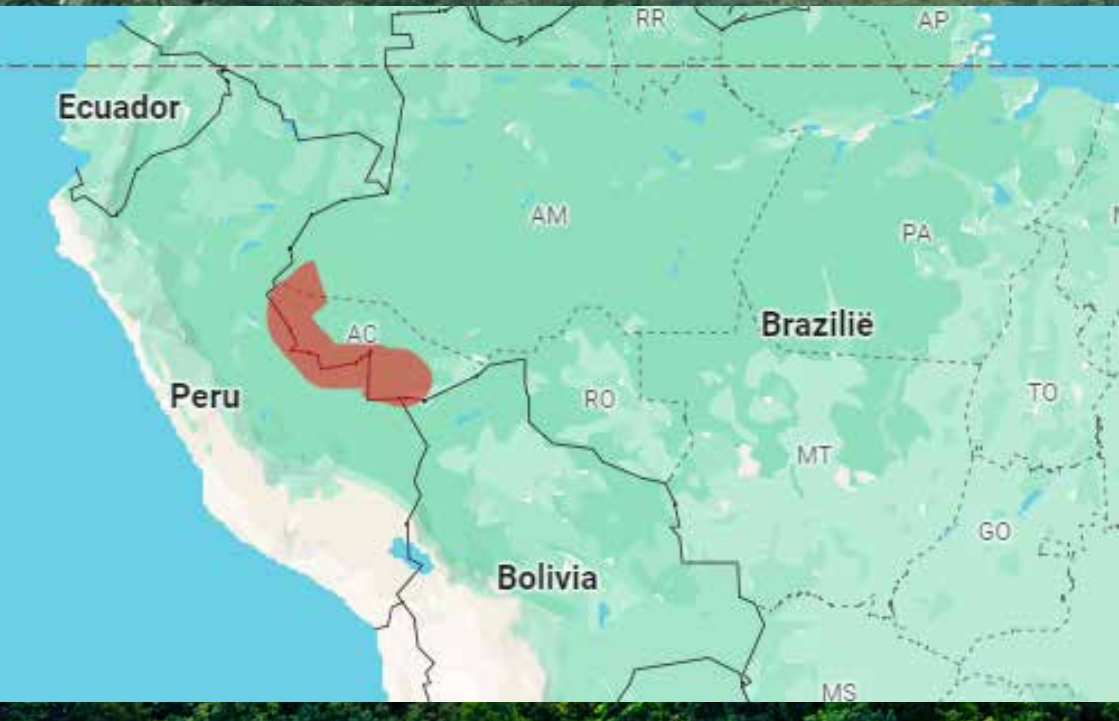

We hebben het over mannen uit de zogenoemde Marubostam. Veel zijn het er niet meer; de stam telt nog maar een goede 1.000 inwoners. De stammen die tot dit volk behoren, wonen diep in het Amazonegebied, bijna tegen het Andesgebergte in Peru aan. De bereikbaarheid is vanuit het westen dus slecht door het gebergte, en vanuit het oosten door het enorme tropische regenwoud.

Toch hebben in de 20e eeuw westerse landen het gebied wel weten te bereiken. De rubberteelt trok landen als Spanje aan, waardoor de Marubo werk en economische veiligheid vonden. Zo snel als de rubberindustrie zich in dit gebied vestigde, zo snel was die echter alweer weg toen in Azië de productie van rubber goedkoper leek. Als gevolg hiervan zijn de Marubo ondertussen decennialang aan hun lot overgelaten.

De Marubo wonen natuurlijk niet allemaal bij elkaar. Ze wonen verspreid over meerdere stammen en dorpjes. Zo'n dorpje ontstaat eigenlijk wanneer een man een nieuw dorp 'sticht'. Dit doet hij door een 'dorpscentrum' te bouwen, waarvan je er één op de foto kunt zien. Dit dorpscentrum dient als woonplaats voor de oprichter van het dorp met zijn vrouwen (!). Elke vrouw krijgt dan met haar eigen kinderen een deel van het grote huis toebedeeld.

Zoals het aan het begin beschreven ritueel duidelijk maakt, zitten de Marubo verstrikt in eigen heidense tradities. Het zingen, het nemen van bedwelmende middelen, het zoeken van contact met de 'geestenwereld' (dit wordt het sjamanisme genoemd) en de uitgebreide kosmologische ideeën die ze eraan overhouden, zijn reden voor gebed. Is het zuivere Evangelie in deze stammen bekend? We mogen in ieder geval bidden dat het Woord, dat niet afhankelijk is van afstand en landschap, ook die verafgelegen plekken mag bereiken. De Marubo verwachten na hun sterven onder andere een lange reis door de kosmos te maken, waarbij ze veel strijd, verzoekingen, beproevingen en lijden zullen doormaken. Pas aan het einde van deze lange reis wacht hun 'een plek' waar ze nooit meer honger zullen hebben. Wie op het kruiswerk van de Heere Jezus vertrouwt, mag zich echter de woorden uit Lukas 23:43 eigen maken: 'Voorwaar, zeg Ik u, heden zult u met Mij in het paradijs zijn'. Is dat niet een veel mooiere hoop, met veel meer zekerheid?!

Timothé Luimes

Kijk hoe een glasvleugelvlinder voorbijvliegt (zonder grote kleurenpracht)

Door Dr. David Catchpoole
Gepubliceerd op 25 januari 2010
Bijgewerkt op 26 augustus 2026

Nederlandse vertaling met vriendelijke toestemming van ***Creation Ministries International*** *door Ad Massar*

Zowel evolutionisten als creationisten claimen de glasvleugelvlinder als de hunne. Wie heeft er gelijk?

Glasvleugelvlinders[1] (bijvoorbeeld bepaalde soorten van het geslacht *Pteronymia*) hebben grote, doorzichtige vlakken op hun vleugels.

Velen zullen beweren dat ze door evolutie transparante vleugels hebben '*ontwikkeld*' (om zo min mogelijk op te vallen bij natuurlijke vijanden). Christenen zouden daar tegenin kunnen brengen dat alleen een Schepper deze prachtige, doorzichtige vleugels gemaakt kan hebben. Wie heeft er gelijk?

Eigenlijk *missen* de 'doorzichtige' vleugeloppervlakken een kenmerk van de gekleurde vlindervleugels, namelijk: schubben. Zowel glasvleugelvlinders als de kleurrijke vlinders hebben doorzichtige vleugelmembranen, maar bij de kleurrijke vlinders zijn deze bedekt met gepigmenteerde of doorschijnende *schubben*. Bij deze iriserende vlinders zorgen de doorschijnende schubben (en niet de pigmenten) ervoor dat de lichtstralen op een complexe manier worden gebroken, waardoor de levendige kleuren ontstaan die nog intenser zijn dan op welk schilderij dan ook.[2]

1 Ook wel bekend als doorzichtige vlinders.

2 Sarfati, J., Beautiful black and blue butterflies, Journal of Creation 19(1):9–10, 2005.

De elektronenmicroscoop laat zien 'hoe complex die structuren zijn en hoe moeilijk ze te fabriceren zijn'.[3]

Zo'n complexiteit, die de mens met al zijn technologie maar moeilijk kan nabootsen, is ongetwijfeld door Iemand gecreëerd die veel intelligenter is (Romeinen 1:20).

Dus *kleurrijke* (en vooral iriserende) vlinders weerspiegelen het werk van de Schepper sterker dan *glasvleugelvlinders*. In deze tijd ná de zondeval, waarin de schepping 'onderworpen is aan verval' (Rom. 8:19–22), hebben deze glasvleugelvlinders kennelijk genetische informatie (voor schubben) *verloren* — net als bij andere waargenomen mutaties.

Zulke mutaties zijn een voorbeeld van '**de**volutie', niet van evolutie.[4] Natuurlijke selectie werkt soms in het voordeel van afwijkingen — zo is waarschijnlijk de glasvleugelvlinder minder goed zichtbaar voor natuurlijke vijanden dan kleurrijke vlinders. Maar dit is géén evolutie – er is géén nieuwe informatie ontstaan, ook al heeft Pteronymia een eigen geslachtsnaam gekregen, los van andere (gekleurde) soorten uit de familie van de Nymphalidae-vlinders. [5]

En het feit dat de glasvleugelvlinder kan vliegen, net als de vlinders met schubben,[6] stelt evolutionisten op twee punten voor een raadsel. Ten eerste laten de aerodynamische fijne kneepjes van de vlucht van de vlinder zich niet verklaren vanuit de evolutietheorie, maar wijzen ze juist op een Schepper.[6] Ten tweede 'bewijst' de glasvleugelvlinder dat 'schubben niet nodig zijn om te vliegen',[7] wat erop wijst dat de oorspronkelijke kleurrijke vlinders om 'alleen maar te vliegen' gewoon 'over-ontwikkeld' waren.[8]

Waarom heeft de Schepper dan de moeite genomen om *kleurrijke* vlinders te maken?

Misschien komt het doordat God schoonheid op prijs stelt, en aangezien wij naar Zijn beeld zijn geschapen, wist Hij dat wij dat ook zouden doen.

3 Het nabootsen van het natuurlijke vermogen om licht te weerkaatsen belooft nieuwe fotonische materialen, Optics.org, optics.org/news/replicating-natures-ability-to-reflect-light-promises-new-photonics-materials, 23 februari 2017.
4 Dat wil zeggen: de veranderingen gaan in neerwaartse richting, en niet in de 'opwaartse' richting die de evolutietheorie vereist. Zie: Wieland, C., The evolution train's a-comin (Sorry, a-goin'—in the wrong direction), Creation 24(2):16–19, 2002.

5 Soortvorming is geen evolutie. Zie: The Heliconius hybrid butterfly: speciation yes, evolution no, 23 Juni 2006.
6 Why a butterfly flutters by, Creation 26(2):56, 2004.
7 Brockman, N., The delicate wings of a butterfly, Iowa State University Extension
8 In de natuur zijn er talloze voorbeelden van 'over-engineering', wat een groot probleem vormt voor de evolutietheorie.

AAN DE SLAG

vul de woorden op de juiste plek in

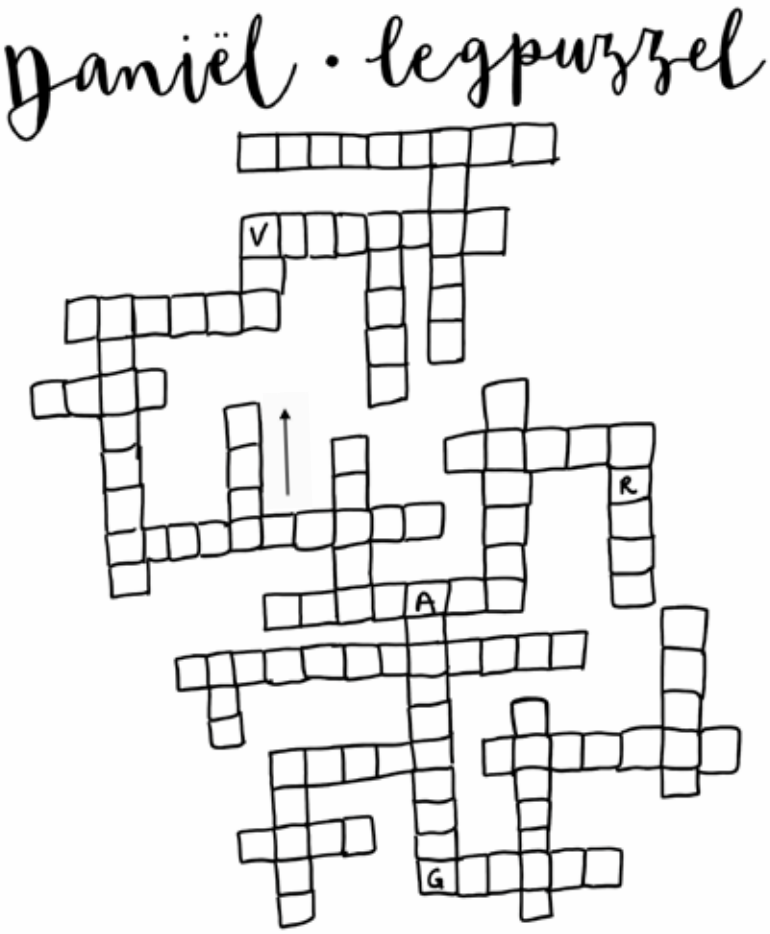

GELOOF IN HET DAGELIJKS LEVEN

Samen de Heere dienen

Christenen hebben het geweldige voorrecht hun Heere en Redder te dienen. Dat is in eerste instantie een individuele zaak. Sommige taken kunnen we echter ook samen met andere gelovigen doen. Ook dat is waardevol. Wat zegt Gods Woord over dit thema? Daar gaat het in dit artikel om.

Verschillende diensten – dezelfde Heere

Als we de Heere Jezus willen dienen, dan doen we het

- in opdracht van de 'grote Opdrachtgever';
- uit liefde tot Hem;
- ten dienste van Zijn belangen;
- tot nut van de mensen (zowel gelovigen als ongelovigen).

'Daarom, mijn geliefde broeders, wees standvastig, onwankelbaar, altijd overvloedig in het werk van de Heere, in de wetenschap dat uw inspanning niet tevergeefs is in de Heere' (1 Kor. 15:58). Dit appél geldt voor álle kinderen van God, voor man en vrouw, voor jong en oud. Iedereen wordt hier aangesproken. Daarbij is het werk dat we verrichten heel verschillend. Want God heeft ons natuurlijke bekwaamheden van uiteenlopende aard gegeven. En ook de genadegaven en de daaraan verbonden taken heeft de Heere in grote verscheidenheid uitgedeeld. 'Er is verscheidenheid van genadegaven, maar het is dezelfde Geest. Er is verscheidenheid van bedieningen, en het is dezelfde Heere' (1 Kor. 12:4-5).

Zo heeft de Heere Jezus voor iedereen een taak, die ten nutte van anderen moet worden verricht. Dat kan in het openbaar of meer in de privésfeer zijn. Enkele van zulke werkzaamheden worden in Romeinen 12:4-8, in 1 Korinthe 12 en Efeze 4 aan genadegaven verbonden. De genadegave is in zekere zin de bron, terwijl de dienst de vrucht is die daaruit voortkomt (verg. 1 Tim. 4:14; 1 Kor. 16:15). Genadegaven kunnen een persoonlijke bekwaamheid zijn, maar ook kunnen het personen zijn die als genadegeschenken aan het volk van God worden gegeven. Maar steeds is de Gever van de gave en de 'grote Opdrachtgever' Die de taken verdeelt Dezelfde: de Heere Jezus. Het is niet *ons* werk, het is Zijn werk. Daar bij hoort alles wat *Zijn* belang aangaat en dient. Daarom zijn we verantwoording schuldig aan de Heere voor *wat* wij doen, voor *hoe* wij het doen en voor *waarom* wij het doen.

Het doel van het werk

Twee doelstellingen van het werk vinden we in Gods Woord die voor God beide waardevol en belangrijk zijn:

- de redding van verloren mensen (vgl. 1 Kor. 9:16, 19-23) en
- de opbouw van de gemeente van God inclusief de toerusting van iedere gelovige afzonderlijk (vgl. Ef. 4:11-13).

Beide doelen zouden we voor ogen moeten hebben en met vreugde en ijver nastreven. Daarbij is evangelisatiewerk de eerste stap voor de opbouw van de gemeente, waarop de daaropvolgende stappen en werkzaamheden volgen. Voor ons thema is het dus van

belang dat *'alle taken bij elkaar genomen* als doel hebben: de volheid, het volwassen worden van de heiligen, de opbouw van het lichaam van Christus (dat is de Gemeente), de eenheid van het geloof en van de kennis van de Zoon van God (Ef. 4:13). Laten we de ons toevertrouwde gaven naar Zijn bedoeling trouw inzetten en onze taken naar Zijn bedoeling gewetensvol verrichten. Ter bemoediging wordt ons gezegd: 'Doe daarmee zaken totdat Ik terugkom' (Luk. 19:13).

Gemeenschap in de dienst voor de Heere

De Heere geeft in het ene geval enkelingen een persoonlijke taak, in een ander geval wil Hij dat meerdere gelovigen samen een taak voor Hem verrichten. Als we gemeenschappelijk dienen, moeten we dezelfde belangen en doelen voor ogen hebben. Een *gemeenschappelijke* taak wordt gekenmerkt door onderlinge geestelijke verbondenheid, die samenhangt met de gemeenschap met onze Heere Jezus Christus en met God, de Vader (vgl. 1 Joh. 1:3). Alles wat niet overeenkomt met deze gemeenschap, moeten we vermijden.

Wie dus samen met anderen voor de Heere werkt, moet dat met innerlijke overtuiging in overeenstemming met de Heere en Zijn Woord doen. Dat houdt in dat ook bij het (gemeenschappelijk) evangelisatiewerk het werk ('wat' en 'hoe') en de doelstelling in overeenstemming met de Heere Jezus en Zijn Woord moeten zijn. Daarmee wordt duidelijk dat het gemeenschappelijke werk niet alleen de redding van ongelovigen tot doel moet hebben, maar ook de opbouw van de Gemeente. Evangelisatie en gemeente-opbouw kan men niet los van elkaar zien (Ef. 4:11-13).

Een mooi voorbeeld van innerlijke verbondenheid in de dienst van de verbreiding van het Evangelie vinden we in de brief aan de Filippenzen. De Filippenzen hadden gemeenschap met de apostel Paulus door hun 'gemeenschap aan het Evangelie van de eerste dag af tot nu toe' (Fil. 1:4-5). Uit Filippenzen 1:5 en 7 krijgt men de indruk dat ze de verbreiding van het Evangelie actief ondersteunden. De gemeenschap met de Heere Jezus en de liefde tot Hem waren de drijfveren voor hun praktische gemeenschap met de apostel, ook in materieel opzicht (Fil. 4:10, 14-16). We vinden in de brief aan de Filippenzen belangrijke aanwijzingen voor de samenwerking in het werk van de Heere, niet in de laatste plaats door de vermaning van twee gelovigen in hoofdstuk 4, die in hun werk naar het schijnt niet eensgezind waren (vers 2).

Samenwerken vraagt eensgezindheid

Paulus roept de Filippenzen op het Evangelie van Christus waardig te wandelen – met het doel dat ze vast zouden staan in *één* geest en dat ze *eensgezind* zouden strijden door het geloof in het Evangelie (Fil. 1:27). Dit moesten ze in de gezindheid doen die ook in Christus Jezus was (Fil. 2). Deze gezindheid wordt gestempeld door nederigheid en gehoorzaamheid tegenover God en Zijn Woord. De nadruk in deze gedeelten ligt op de innerlijke eensgezindheid die uiterlijk waarneembaar is. Daarbij is Gods Woord gezaghebbend. Gezindheid en levenswandel moeten samengaan.

Op grond van de Bijbel moet men 'eensgezind' zijn (vgl. Amos 3:3) als men in de dienst van de Heere met elkaar wil samenwerken. Voor de dienaar geldt dat enerzijds in zijn relatie tot God en anderzijds voor de *samenwerking met andere gelovigen.*

Voor de gemeenschappelijke dienst geeft het Nieuwe Testament ons goede handvatten: Paulus kiest meermaals medewerkers uit die hem daarvoor geschikt lijken, bijvoorbeeld Silas en Timotheüs (Hand. 15:40; 16:3). Hij wist dat zij met hem overeenstemden t.a.v. de leer van Gods Woord en wist zich door de liefde van God met hen verbonden.

Daarentegen wilde hij met Johannes Markus en Barnabas een tijdlang geen gemeenschappelijk werk doen: doen (Hand. 15:37-39): hier ging het om de vraag naar geschiktheid voor en betrouwbaarheid in de dienst, hoewel vermoedelijk alle betrokkenen de gemeenschap aan de tafel van de Heere met elkaar bleven oefenen.

Samenwerking vereist erkenning van het Woord van God

'En als medearbeiders van God roepen wij u er ook toe op de genade van God niet tevergeefs ontvangen te hebben … Wij geven in geen enkel opzicht enige aanstoot, opdat de bediening niet gelasterd wordt. Maar in alles bewijzen wij onszelf als dienaars van God … in reinheid, in kennis, … in de Heilige Geest, … in het woord van de waarheid …' (2 Kor. 6:1-10).

Elke taak moet in overeenstemming met het Woord van de waarheid verricht worden. Daarmee wordt het hele Woord van God bedoeld. Dit sluit de waarheid over de ene Gemeente en de gemeenschappelijke weg van de kinderen van God in. De bereidheid om het hele Woord van God in leer en leven te willen erkennen, is ook voor de (gemeenschappelijke) dienst aan het Evangelie noodzakelijk.

Samenwerking vereist afzondering van het kwaad

Het huis van God, de gemeente, is naar Gods wil heilig. Dat betekent dat zij die zich in dit huis bevinden Hem als middelpunt van hun leven hebben en zich geheel voor Hem afzonderen. Dat houdt tegelijkertijd in dat ze zich verre houden van het kwaad. Wie de Heere voor ogen heeft, mijdt het kwaad.

Wij zijn aardewerk in Zijn hand (vgl. 2 Tim. 2:20) en moeten daarom afgezonderd leven en handelen. Deze afzondering kan zelfs t.a.v. gelovigen nodig worden. Als ze namelijk het kwaad - bijvoorbeeld dwaalleer of immoraliteit - in hun persoonlijk of gemeenschappelijk leven toelaten, moeten wij ons verre van hen houden (2 Tim. 2:21). Bijbelse afzondering is dus niet alleen nodig met het oog op ongelovigen, maar helaas ook op gelovigen, wanneer ze het kwaad dulden.

Samenwerking in de dienst voor de Heere, terwijl men zich daarbij niet van het kwaad wil afzonderen (d.w.z. van alles wat niet in overeenstemming is met de wil van de 'Opdrachtgever'), zou een verkeerde compromis zijn en is niet in overeenstemming met de voorschriften van Gods Woord.

Samenwerking met inachtneming van de eenheid van de Geest

Een samenwerking met gelovigen die er - wat de grondbeginselen van de Gemeente betreft - andere overtuigingen en praktijken op na houden, zal automatisch tot onenigheid leiden. Wanneer men verschillende doelen nastreeft, is samenwerking niet mogelijk. Men kan slecht een schijnbare eenheid bereiken wanneer de noodzakelijke distantiëring van niet-Bijbelse leringen (juist met het oog op de Gemeente/de gemeenschap van Gods kinderen) niet in acht wordt genomen. Maar zo'n schijnbare eenheid is in tegenspraak met de oproep de eenheid van de Geest te bewaren (Ef. 4:3).

Echte nederigheid

Wij moeten het werk erkennen van gelovigen met wie op grond van genoemde redenen samenwerking niet mogelijk is. Het kan absoluut zo zijn dat zij de Heere trouwer en met meer toewijding dienen dan wijzelf. Iedere dienaar staat voor Zijn Heere en is Hem verantwoording schuldig. Als we van het werk van andere gelovigen horen, laten we er dan voor bidden dat de Heere hun werk zegent. Net als de apostel verblijden wij ons over elke dienst waardoor Christus verkondigd wordt (Fil. 1:18). Daar komt bij dat wij met het oog op onze eigen tekortkomingen en onze zwakheid geen aanleiding hebben om op wie dan ook neer te kijken.

Samenvatting

- Voor samenwerking in de dienst voor de Heere is eensgezindheid vereist (in de zin van Amos 3:3). We moeten dezelfde doelstelling hebben, namelijk de redding van verlorenen, de opbouw van het lichaam van Christus, bevordering van de eenheid van de gelovigen en het kennen van de Zoon van God.

- Daaruit blijkt ook dat de gemeenschappelijke praktijk van het 'breken van het brood' weliswaar een belangrijke voorwaarde, maar in geen enkel geval voldoende reden is om een gemeenschappelijke dienst uit de weg te gaan.

- Samenwerking vereist onvoorwaardelijke aanvaarding van het Woord van God met het oog op zowel het persoonlijk leven als de gemeenschappelijke Bijbelse weg in leer en leven van Gods kinderen.

- Samenwerking in de dienst voor de Heere kan alleen in overeenstemming met de 'Opdrachtgever' plaatsvinden – met de consequentie dat Bijbelse afzondering van het kwaad dringend noodzakelijk is (2 Tim. 2:21). Onze persoonlijke trouw respecteert de heiligheid van het huis van God op deze aarde.

- Liefde voor alle kinderen van God mag nooit ten koste van de waarheid gaan (1 Joh. 5:2) – ook niet in de samenwerking in de dienst voor de Heere.

- Tegelijkertijd dienen we elke taak die gelovigen voor hun Heere verrichten hoog te achten – ook als samenwerking met hen voor ons niet mogelijk is. Daarom willen we voor hen en hun werk bidden en ons nooit boven hen verheffen.

- We willen ook niet de noodzaak en de waarde van een *persoonlijke* opdracht uit het oog verliezen. 'Let op de bediening die u aangenomen

hebt in de Heere, dat u die vervult' (Kol. 4:17). Dat geldt in algemene zin – ook voor evangelisatiewerk.

- We mogen ons verblijden als het Evangelie op welke manier dan ook verkondigd wordt. Dat deed Paulus ook (Fil. 1:15-18). Er is echter geen aanwijzing dat hij zich na zijn vrijlating wilde aansluiten bij degenen die het werk vanuit andere beweegredenen deden dan hij. Hij beveelt dat ook niet aan.

- Samenwerking kan door meningsverschillen schade oplopen, misschien zelfs onmogelijk gemaakt worden, zoals het voorbeeld van Paulus en Barnabas in Handelingen 15:39 laat zien (zelfs als men met elkaar het brood breekt). Wij zien dit probleem ook in Filippenzen 4:2 (Euodia en Syntyche). Hoeveel groter is de schade als er verschillende overtuigingen zijn met betrekking tot principiële vragen!

Een mooi voorbeeld van samenwerking in de dienst van God, vinden we in de vele groeten van de apostel Paulus in Romeinen 16:

'Groet Priscilla en Aquila, mijn medearbeiders in Christus Jezus. Groet Urbanus, onze medearbeider in Christus, en mijn geliefde Stachys. U groeten Timotheüs, mijn medearbeider, en Lucius en Jason en Socipater, mijn familieleden' (Rom. 16:3, 9, 21).

Hartmut Edelmann en Friedrich Runkel

Gemeenschap met Christenen – gespreksstof

In het artikel 'Samen de Heere dienen' werden ons vanuit de Bijbel basisprincipes over samenwerking onder Christenen voorgehouden. Misschien komt van daaruit de vraag naar boven welke werkzaamheden eigenlijk bedoeld zijn, of wanneer ik daar dan concreet en bewust over na zou moeten gaan nadenken. Slaat het thema überhaupt op mij, of is het eerder iets voor evangelisten of voor de gemeenten?

De onderstaande voorbeelden zijn bedoeld om enkele suggesties voor concrete levenssituaties te geven. Om deze voor het aangezicht van de Heere te onderzoeken en te vragen wat Zijn gedachten hierover zijn. Vaak gaat het erom elk geval apart te onderzoeken en voorzichtig te zijn met algemene regels. We moeten ervoor waken medebroeders en zusters niet te veroordelen. Daarom worden de geformuleerde vragen ook niet beantwoord – ze dienen als aanzet er zelf over na te denken. Ze zijn ook niet bedoeld om alles in twijfel te trekken, maar om je te motiveren tot een vreugdevolle dienst naar de wil van God.

Gebedskring voor scholieren/ studenten

Op veel scholen en universiteiten zijn er gebedskringen vanuit zeer uiteenlopende richtingen.

Vragen: wordt het Woord van God volledig erkend? Zijn de deelnemers, in ieder geval degenen die hardop bidden, waarachtige gelovigen, kinderen van God? Kan ik 'amen' op de gebeden zeggen? Word ik in mijn eigen geloof opgebouwd, kan ik anderen opbouwen, of loop ik gevaar? Wordt zonde als zodanig benoemd en wordt daar aandacht aan geschonken (bv. distantie, als partners zonder huwelijkssluiting gaan samenwonen)? In welke mate zijn – juist bij grotere kringen – gelovige vrouwen bij deze ontmoetingen actief?

Spontane evangelisatie-acties (actuele gebeurtenissen, Kerst, enz.)

Soms is er spontaan de mogelijkheid de goede Boodschap met anderen te delen, bijvoorbeeld bij erge gebeurtenissen, of ook bij bijzondere feesten.

Vragen: is de boodschap in de uitgedeelde flyers Bijbelgetrouw? Zijn de deelnemers overtuigde Christenen? Kan ik achter de manier staan waarop de actie wordt gevoerd?

Christelijke studentenverenigingen

Er bestaan interkerkelijke Christelijke studentenverenigingen met een breed evangelisch karakter. Door er lid van te

worden, ziet God mij als een aanhanger van de grondbeginselen van deze organisatie.

Vragen: kan ik als 'vrije' medechristen in de omgang met mijn medestudenten de waarheid van de Bijbel goed doorgeven, of zal dat misschien een valstrik voor mijzelf kunnen worden? Kan ik een flyeractie ondersteunen waarbij ik ook persoonlijk contacten kan blijven onderhouden met geïnteresseerden?

Christelijke scholen

In Nederland werken op Christelijke scholen Christenen uit verschillende kerkelijke achtergronden samen. Zij ontmoeten elkaar daar in de eerste plaats als collega's die hetzelfde beroep uitoefenen.

Vragen: ben ik persoonlijk vrij volgens de gedachten van de Bijbel, zoals ik die versta, te werken en te spreken? Heeft men respect voor mijn persoonlijke overtuigingen? Worden school en gemeente gescheiden gehouden, of is er een vermenging?

Evangelisatiecampagnes

In het kader van de Evangelische Alliantie en ook daarbuiten vinden af en toe grote evenementen plaats waarvoor centraal en lokaal medewerkers gezocht worden.

Vragen: is dit werk gebaseerd op de onfeilbaarheid van de Bijbel? Wordt er onderscheid gemaakt tussen geredde en verloren mensen, ook in de leiding? Wordt het Evangelie duidelijk en evenwichtig verkondigd? Waar worden geïnteresseerde mensen naar toe verwezen? Wordt Christus verkondigd? Ontstaat er – ook naar buiten toe – een Bijbels beeld van de eenheid van Christenen? Worden Bijbelse principes verwezenlijkt, bijvoorbeeld ook als het gaat om de vraag welke functies vrouwen kunnen bekleden?

Beroepscontactgroepen

Vaak is het mooi met Christenen uit dezelfde beroepsgroep van gedachten te wisselen. Voor dat doel zijn er verschillende organisaties in het leven geroepen.

Vragen: wordt er gelet op het waarachtig Christen zijn, of is het 'etiket' voldoende? Welke verplichtingen komen er voort uit een deelname of lidmaatschap?

Evangelisatie- (vrijetijds-) werk

In Nederland bestaat (nog) grote vrijheid in het doorgeven van het Evangelie, bijvoorbeeld op campings. Ook daar worden vaak vrijwilligers voor gevraagd.

Vragen: wordt de boodschap van het kruis duidelijk en Bijbels doorgegeven? Worden in het team de gedachten over Gods gemeente van grote betekenis geacht, of lig ikzelf over dit onderwerp 'onder schot' en dreig ik daardoor onzeker te worden? Heb ik de geestelijke gesteldheid voor zulk soort werk?

'Beproef alle dingen,
behoud het goede.'

1 Thessalonicenzen 5:21

Evangelisatie-avonden

Christus wordt publiekelijk verkondigd – reden tot vreugde! Vele Christelijke bijeenkomsten worden privé of door de plaatselijke 'gemeenten' georganiseerd, andere door zendingsorganisaties.

Vragen: bidden we voor de evangelisten en voor hun moeilijke werk aan het 'front'? Worden geïnteresseerde mensen na hun bekering ook doorgaans naar Gods wil verder op weg geholpen, zodat ik ook actief het 'team' kan ondersteunen? Is de spreker bekend als verkondiger van het Bijbelse Evangelie, zodat ik een vriend kan meenemen en later met hem persoonlijk over het gesprokene kan praten? Of moet er rekening worden gehouden met afwijkende opvattingen? Sla ik daarbij acht op de raad van toegewijde Christenen?

Persoonlijke contacten

Last but not least: de persoonlijke contacten tussen Christenen onderling zijn iets heel moois en daardoor worden gemeenschap en dienst bijzonder waardevol.

Als gelovige vrouw samen met je gelovige medestudente bidden en flyers uitdelen; als gelovige man met je collega's de Bijbel lezen, een bevriend gezin bezoeken – dat mag als een verrijkende 'gemeenschap in het geloof' (Filem. vers 6) beleefd worden.

Vragen: kan ik mijn medechristen van nut zijn met mijn eigen geloofsgoed? Kan hij mij eveneens verder helpen? Zijn het opbouwende gesprekken, of zijn ze vooral kritisch? Heb ik genoeg geduld om mijn gesprekspartner in liefde verder te helpen – en omgekeerd?

Martin Schäfer

'Maar wij zijn medearbeiders aan uw blijdschap.'
(2 Korinthe 1:24)

'Zij zijn de enigen ... die mijn medearbeiders zijn in het Koninkrijk van God; zij zijn mij ook een vertroosting geweest.'
(Kolossenzen 4:11)

'... en zij (de gemeenten van Macedonië) smeekten ons met veel aandrang dat wij hun genadegave en aandeel in het dienstbetoon aan de heiligen zouden aannemen.'
(2 Korinthe 8:4)

Een blinde Afrikaanse

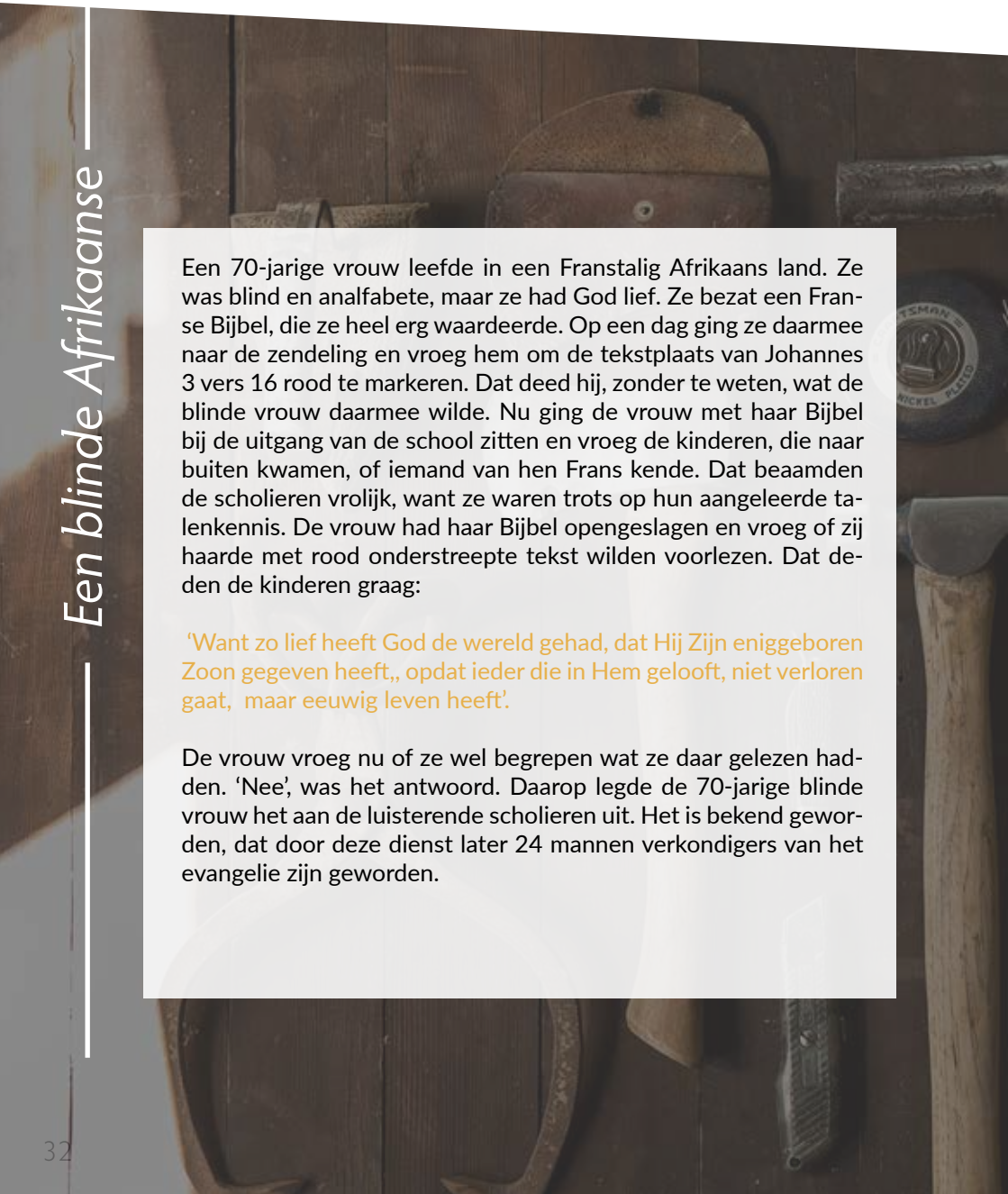

Een 70-jarige vrouw leefde in een Franstalig Afrikaans land. Ze was blind en analfabete, maar ze had God lief. Ze bezat een Franse Bijbel, die ze heel erg waardeerde. Op een dag ging ze daarmee naar de zendeling en vroeg hem om de tekstplaats van Johannes 3 vers 16 rood te markeren. Dat deed hij, zonder te weten, wat de blinde vrouw daarmee wilde. Nu ging de vrouw met haar Bijbel bij de uitgang van de school zitten en vroeg de kinderen, die naar buiten kwamen, of iemand van hen Frans kende. Dat beaamden de scholieren vrolijk, want ze waren trots op hun aangeleerde talenkennis. De vrouw had haar Bijbel opengeslagen en vroeg of zij haarde met rood onderstreepte tekst wilden voorlezen. Dat deden de kinderen graag:

'Want zo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft,, opdat ieder die in Hem gelooft, niet verloren gaat, maar eeuwig leven heeft'.

De vrouw vroeg nu of ze wel begrepen wat ze daar gelezen hadden. 'Nee', was het antwoord. Daarop legde de 70-jarige blinde vrouw het aan de luisterende scholieren uit. Het is bekend geworden, dat door deze dienst later 24 mannen verkondigers van het evangelie zijn geworden.